

Ламайство или Ламаизмъ.

инд. Вѣроисповѣдане на тибетцитѣ и монголитѣ, което е произлѣзло както будайството отъ браманството. И ламайтѣ държатъ едно вѣроисповѣдане за тройца; и тѣ, както будайцитѣ, вѣрватъ въ прѣселването на душитѣ, сир. въ прѣминуването на човѣшката душа въ други живи същества, като въ крава, свиня, бълха и т. н. Душата на добръ човѣкъ, потѣхнитѣ убѣждения, минува въ чисто животно, а душата на лошъ човѣкъ — въ нечисто, напр. у свиня. Прѣселването става за изкупване грѣхове. Ламаиството знае особено три главни празника. Празникътъ на Нова Година прѣзъ февруария отбѣлѣжава началото на пролѣтта, или побѣдата на свѣтлината и топлината надъ тъмнината и студа. Той трае 15 дена. Втори празникъ се празнува въ паметъ на зачатieto или въплотението на Буда и отбѣлѣжава началото на лѣтото. Третий е *водний празникъ* прѣзъ августа и отбѣлѣжава началото на есенъта. Бракътъ у ламайтѣ не е религиозно, а гражданско дѣло; ала пакъ единъ лама съобщава на младоженцитѣ кой день той счита *хаирмия* за оженването имъ. Отличнитѣ по чинъ, знание или благочестие ламаици изгарятъ слѣдъ смъртъта имъ; нѣ мъртвитѣ тѣла на народа изобщо се прѣмахватъ като ги оставятъ на отворенъ въздухъ, за да ги испояждатъ птицитѣ и хищнитѣ звѣрове; ала пакъ единъ лама трѣбва да присѣтствува кога умира човѣкъ, за да надзирава свѣстното отдѣляне на тѣлото отъ душата и да упжтва душата за пакирождението ѝ въ честито състояние.

Ламанский (профес. *Владим. Ив.*). Русски ученъ, род. въ 1833, училъ се въ с. петербургската гимназия и с. петербургския университетъ по историко-филологическия факултетъ. Учената и публицистическата дѣятелность на профес. **Л.** е твърдѣ разнообразна. Много любопитни нѣща за руската история на XVIII-и и XIX-и вѣкъ сж извлѣчени отъ **Л.** изъ архивата на руското министерство на външнитѣ дѣла. Още рано той зималъ участие въ трудовѣ на етнографич. отдѣление на руското географическо дружество. Въ 1859 **Л.** напечаталъ магистерска дисертация: *За словѣнетъ въ Мала-Азия, Африка и Испания*. Въ 1862 — 64 извършилъ едно пътуване по словѣнскитѣ земи и далъ единъ редъ очерки (*Сърбия и юго-словѣнскитѣ области на Австрия, Италиянската и словѣнската народности въ политическо и културно отношения въ Отечеств. Зап.*, 1864), въ които развива словѣнофилски идеи за отличителнитѣ особености на словѣнското племе и просвѣщение, отбѣлѣжава задачата на словѣнското обединение чрѣзъ руския езикъ, като общъ литературенъ езикъ на цѣлото словѣнство. Прѣзъ това прѣбиванне въ странство **Л.** събралъ богатъ ржкописенъ материалъ, издаденъ отъ него въ съчинението *За нѣкои словѣнски ржкописи въ Бѣлградъ, Загребъ и Вѣна*, съ филологически и исторически бѣлѣжки (СПБ., 1864). Въ 1865 г. **Л.** добилъ катедра въ с. петербургския университетъ. Въ 1869 **Л.** въ *Журналъ М. Народ. Просвѣщ.*, въ единъ редъ статии подъ заглавие *Непорышленный вопросъ* разглежда, между друго, българското нарѣчие и писменность въ XVI-и